

De steenarend die hoog boven de Zwitserse Alpen cirkelde, zag hen al van verre aankomen. Op het smalle padje dat naar Dörfli leidde liep een jonge vrouw die blijkbaar haast had, en aan haar hand sleurde ze een klein meisje met knalrode wangen mee.

‘Loop nou eens door, Heidi!’ mopperde tante Dete. ‘Het is nog een heel eind naar je grootvaders huis en jij bent niet de enige die moe is.’

Heidi trok haar hand los en wreef haar natte krullen uit haar ogen. ‘Ik ben niet moe, ik heb het heet!’

Ze was pas vijf, maar ze zag er groter uit. Dat kwam omdat tante Dete haar drie lagen winterkleden had aangetrokken, zodat ze zelf minder te sjouwen had. In de brandende zon droeg Heidi drie jurken over elkaar heen, een dikke sjaal, en bontlaarzen die zo zwaar waren dat ze haar voeten bijna niet kon optillen. Ze waren al twee uur onderweg, maar tante Dete minderde nauwelijks vaart.

Na een lange wandeling waren ze eindelijk aangekomen in Dörfli. De vroegere burens van Dete kwamen nieuwsgierig hun huizen uit, maar ze had geen tijd en geen zin om hen te begroeten. Tot haar vriendin Bärbel naar buiten kwam. 'Hé, Dete!' riep ze. 'Wat doe jij hier? Dat is lang geleden!'

Al gauw stonden de twee jonge vrouwen zo gezellig met elkaar te kletsen dat ze geen oog meer hadden voor Heidi. Met een dankbare zucht liet die zich in het gras zakken en begon een ketting van madeliefjes te maken. Ze was bijna klaar toen ze in de verte een vrolijk geklingel hoorde. Hoog op de berg zag ze een jongen met een kudde geiten lopen. Heidi, die zich verveelde, bedacht zich geen moment en rende naar hem toe. Tante Dete was zo druk met haar vriendin aan het praten dat ze niets in de gaten had.

'Maar wat doe je dan met Heidi?' vroeg Bärbel, nadat Dete haar verteld had dat ze een baan als dienstmeisje in Frankfurt had aangenomen.

'Ze gaat bij haar grootvader op de alpenweide wonen,' antwoordde Dete. 'Sinds haar vader en moeder dood zijn, heb ik voor haar gezorgd. Nu mag hij weleens iets voor zijn kleindochter doen.'

Bärbel keek haar vol afschuw aan. 'Dat meen je niet, Dete! Het arme kind! Dat kun je niet maken, hoor! Iedereen in het dorp is bang voor die oude mopperaar. Hij komt nauwelijks meer van de berg af, en als hij al in het dorp komt, praat hij met niemand. Dat is toch geen plek voor een klein meisje?'

'Maar ik zie geen andere oplossing,' zei Dete. 'Mag ik eindelijk ook eens aan mezelf denken?'

Gelukkig hoorde Heidi niets van dit gesprek. Ze was op weg naar de geitenhoeder en had onderweg niet alleen haar zware laarzen maar ook de drie winterjurken uitgetrokken. Op blote voeten en in haar onderjurk rende ze door de alpenwei. 'Hé, wacht op mij!' riep ze.

‘Zijn al die geiten van jou? Hoeveel heb je er? Hoe heten ze?’ Heidi struikelde over haar eigen vragen.

Kauwend op een strootje en zonder een woord te zeggen nam de jongen het meisje in haar onderjurk van onder tot boven op.

‘Wat sta je nou te kijken?’ vroeg Heidi. ‘Heb je nog nooit een meisje gezien?’

‘Niet zo een als jij,’ lachte de jongen. ‘Hoe heet je?’

‘Ik heet Heidi. En wie ben jij?’

‘Iedereen weet wie ik ben,’ antwoordde hij. ‘Ik ben Peter. Ik pas op de geiten van het dorp.’

Na deze kennismaking duurde het niet lang of de twee renden door het hoge gras achter de geiten aan.

‘Hoe heet die witte?’ vroeg Heidi buiten adem.

‘Zwaantje,’ zei Peter. ‘En zie je die bruine daar,
die met haar hoeven slaat?’

Dat is Beertje.’

Peter had zoveel te vertellen over de geiten en het leven in het dorp, dat Heidi helemaal de tijd vergat. Ze schrok op toen ze de boze stem van tante Dete hoorde: 'Wat heeft *dit* te betekenen, jongedame? Waar zijn je kleren gebleven?'

'Daar beneden,' wees Heidi.

Tante Dete tuurde geschokt de steile helling af. 'Ga ze halen en trek ze onmiddellijk weer aan.'

Maar Heidi schudde haar hoofd. 'Veel te warm. Ik wil die kleren niet!'

'Wat jij wilt doet er niet toe,' zei tante Dete. 'Hup, Peter, haal jij Heidi's kleren eens snel.'

'Sorry, mevrouw, ik ben al laat. De mensen wachten op hun geiten.'

Het kostte tante Dete een hoop dreigementen - en niet te vergeten wat centjes - voor Peter eindelijk bereid was om naar beneden te rennen en Heidi's kleren op te halen.

